

Het dubbelleven van
Eva Jansen

Stout is leuker

LINDA PRINS

Stout is leuker

INKIJKEXEMPLAAR

Linda Prins

Stout is leuker

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

‘Hoelang nog, mam?’

Onwillig maak ik me los uit mijn gemijmer en draai me om. Sven rekt zich verveeld uit op de achterbank, in zijn rechterhand zijn telefoon.

Ik kijk opzij.

‘Twintig minuten nog.’ Henri houdt zijn ogen strak op het asfalt gericht, een verbeterd trek om zijn mond.

Door het zijraam van de auto staar ik weer naar het landschap, dat voorbijflitst in de warme gloed van de late middagzon. Een lappendeken van weilanden met hier en daar een zuivelboerderij of een half in het groen verscho- len woonhuis.

Ongemerkt trek ik me weer terug in mijn droomwe- relld, stiekem speurend naar de meest geschikte, liefst met riet bedekte huizen in de langsglijdende omgeving. In de

luttele seconden van het passeren ontvouwt zich in mijn fantasie daar, op een terras onder de begroeide pergola, steeds opnieuw een romantische scène. Ik zie mezelf staan als een bloedmooie vrouw met weelderige lange krullen, eindeloze benen en een glimlach vol beloften. Voor me staat een spannende, onbekende man die me liefdevol aankijkt, onze glazen volschenkt en me vervolgens hunkerend tegen zich aantrekt. De afloop van mijn verzonnen rendez-vous blijft telkens verborgen, het beeld verdwijnt even snel als het gekomen is.

Henri had de uitnodiging voor vanavond, een reünie van zijn survivalweek in de Ardennen, weken geleden ontvangen. Op mijn verzoek had hij doorgegeven dat we iets later zouden komen. Hij was al niet blij, maar uitgerekend vandaag liep mijn laatste college over pedagogiek ook nog eens uit. Stuiterend door alle nieuw opgedane kennis kwam ik tegen halfvijf thuis, waar Henri me stond op te wachten met een cynische blik en boze rimpel in zijn voorhoofd. Ik probeerde uit te leggen waarom ik zo laat was, maar hij wilde het niet horen. Douchen en omkleden kon ik wel vergeten. Snel trok ik een pak crackertjes uit de kast en een paar flesjes water, ondertussen de verwijten aanhorend. Of ik wel wist hoe ver rijden het was. En dat iedereen er waarschijnlijk allang zou zijn. Alsof ik zat te wachten op die reünie. Mensen die elkaar vrijwel nooit zien en dan op zo'n avond plotseling overdreven enthousiast met elkaar op de foto willen en roepen dat hun avontuurlijke reis zeker weer voor herhaling vatbaar is. En wie had trouwens bedacht om het helemaal in Friesland te organiseren?

In de verte zie ik hoe het vlakke groene land wordt onderbroken door een gebouw, met ernaast een grote donkere vlek waarin hier en daar iets schittert in de laagstaande zon. Als we dichterbij komen blijkt de vlek een erf vol auto's te zijn. Zelfs langs de kant van de smalle polderweg staan ze, sommige half weggezakt in de drassige berm. Henri parkeert de parelmoerkleurige SUV achter de laatste auto om er vervolgens achter te komen dat ik er zo niet uit kan. Nijdig rijdt hij de auto weer achteruit de weg op, ik hoor de wielen slippen in de modder. Zodra we stilstaan springt Sven uit de auto en loopt zijn stoer-nonchalante loopje in de richting van het huis. Hij heeft het groepje tieners al buiten zien staan en gaat er direct op af. Over hem hoef ik me geen zorgen te maken. Al van kleins af aan maakt onze zoon overal vrienden waar hij komt. Zelfs wanneer we vroeger op een camping in Zuid-Frankrijk kwamen had hij binnen tien minuten vriendjes en vriendinnetjes. Franstalig, Duits, Engels, het maakt niet uit, Sven praat met iedereen.

Mijn blik valt nu op de kolossale boerderij, rechts van de parkeerplaats. Aan de voorkant lijkt het een stolp, maar het achterste deel ontbreekt, alsof het hele gebouw in de breedte is doorgesneden. In plaats daarvan is er een enorme stal aan de achterzijde tegen het huis aangebouwd in dezelfde roodbruine bakstenen als het woonhuis. Aan de voorkant van het huis, in het midden boven de imposante voordeur, zie ik een kleine dakkapel uit het schuine dak naar voren steken, versierd met een lijst van witgeschilderd houtsnijwerk.

Ik loop al in de richting van de voordeur als er een

gezette man met borstelig grijs haar en een knalrode fleecetrui de hoek om komt. Met uitgestoken hand en brede glimlach loopt hij op ons af.

‘Fijn dat jullie er zijn, hoe gaat-ie? Was het een lange rit? Jullie zullen wel honger hebben. Dat komt goed uit, het buffet is zojuist geopend.’

Hij wacht onze antwoorden niet af en neemt ons mee over het grindpad, naar de zijkant van de stal. Sven moet het woord ‘buffet’ gehoord hebben, want hij komt onmiddellijk naar ons toe. Ongemakkelijk knars ik met mijn hooggehakte laarzen over de zandkleurige hoekige steentjes. Achter de stal, midden in het weiland, zie ik een grote witte tent staan. Als we dichterbij komen hoor ik hoe het geluid van muziek wedijvert om de meeste decibellen met het geroezemoes van stemmen. Een licht paniekgevoel overvalt me terwijl de fleecetrui een witte flap van zeildoek, die dienstdoet als entree van de tent, voor ons openhoudt.

‘Zo, hier is het. Links de drank, achterin staat al het eetwerk. Jullie redden je wel, hè.’

Ik zie hoe Sven recht op de indrukwekkende hoeveelheid voedsel afgaat. Een veertienjarige heeft volgens mij gewoon altijd honger. Onvoorstelbaar wat die jongen kan eten, en dan nog is hij graatmager.

‘Ga jij alvast maar met hem mee om iets te eten.’ Henri kijkt me even aan en gebaart dat ik achter Sven aan moet gaan. Ondertussen komen er een paar mannen op hem af. Ze slaken enthousiaste kreten. Ik zie klappen op schouders, knuffels en stevige handdrukken. Hier komen we natuurlijk voor. Het is duidelijk dat Henri een graag

geziene gast is in dit gezelschap. Ik ben het wel gewend. Met zijn lengte, slanke postuur en zongebruinde gezicht is hij vaak het middelpunt in gezelschap. Ik zie soms ook hoe vrouwen reageren op zijn innemende lach en vlotte babbel. Ondanks zijn grijzende slapen is hij nog steeds een knappe man. Ook ik viel lang geleden als een blok voor die mysterieuze groene ogen en zijn destijds half-lange donkere haar. En hij koos voor mij. Een prachtig stel waren we, de wereld lag aan onze voeten. Maar ergens onderweg zijn we elkaar kwijtgeraakt, besef ik op dit moment meer dan ooit.

Een van de mannen uit het gezelschap komt op mij afgelopen.

‘En jij bent dus Eva, aangenaam, ik ben Alec.’ De uitgestoken hand knijpt zo hard dat mijn trouwring pijnlijk in mijn vingers drukt.

‘Nou, die man van jou, dat is me er een, hoor.’

Hij knipoogt er veelbetekenend bij. Ik doe mijn best om te glimlachen. Iets terugzeggen heeft geen zin, Alec is alweer weg. Het groepje verplaatst zich richting bar waar één van hen met grote luchtbogen glazen tapbier aanreikt. Er klinkt een toast, een soort yell waar ik niets van begrijp. Ik voel me ongemakkelijk en kijk voorzichtig om me heen. Allemaal groepjes mensen die elkaar goed lijken te kennen. Hoe kom ik in hemelsnaam deze avond door?

Een paar meter bij me vandaan zie ik een lange jongen staan met een stoere donkere kuif en een piercing in zijn onderlip. Hij staat er nonchalant bij, zijn handen in zijn zakken. Met een bijna brutale blik kijkt hij rond en wan-

neer zijn ogen de mijne kruisen blijft hij me even aankijken. Dan zie ik hoe hij een pakje sigaretten uit de zak van zijn korte leren jack vist en door de flap naar buiten verdwijnt. Ik besluit om iets te gaan eten. Sven zie ik in de hoek van de tent met het groepje jongelui praten en lachen. Ik leg een stokje saté en een paar stukjes stokbrood op een wankel plastic wegwerpbordje en probeer zelfverzekerd te kijken terwijl ik bij de bar een droge witte wijn bestel. Het ziet er naar uit dat ik terug moet rijden, maar één wijntje moet kunnen, zeker zo vroeg op de avond. Vanaf de lege statafel in de hoek probeer ik te ontdekken wie bij wie hoort. Henri en het groepje mannen staan hard te lachen om de herinnering aan een voorval tijdens hun survivalweek in de Ardennen. Eén van hen maakt wilde gebaren terwijl hij de harde landing van toen probeert na te doen.

‘Populaire jongen, hè, die man van je. Hij zou alleen wel een beetje meer naar jou om mogen kijken.’

Ik draai me om en kijk recht in de ogen van de jongen met de piercing.

‘Joey. Mijn vrienden noemen me Joe.’ Hij steekt zijn hand naar me uit.

‘Eva.’

Het komt er bijna fluisterend uit, merk ik.

‘Je zoon heeft het wel naar zijn zin hier. En jij?’

‘Ach...’ Ik haal mijn schouders op. ‘Met wie ben jij hier?’

Hij maakt een knikbeweging in de richting van een stel dat aan een lange tafel zit te eten.

‘Met mijn ouders en mijn broer. Hij en mijn vader gaan elk jaar mee met die sportvakanties. Ze wilden graag dat ik

meeing hierheen. Wist ik veel dat het zo'n pokkeneind rijden was.'

Plotseling loopt hij weg richting bar en komt terug met een biertje en een witte wijn. Ik protesteer even, denkend aan de rit naar huis vanavond.

'Kan wel', zegt hij. We raken in gesprek. Hij stelt veel vragen, ik zie zijn ogen oplichten wanneer ik hem vertel dat ik studeer. 'Serieus? Wat voor opleiding doe je dan?' Hij wil er alles over weten. Ik raak niet uitverteld, Joe hangt aan mijn lippen. Er is zeker een uur voorbij als hij voorstelt om even naar buiten te gaan zodat hij kan roken. Sven is ook de tent uit gegaan, samen met zijn nieuwe vrienden. Ze staan luidruchtig pratend op het boerenerf. Ik zie hoe hij af en toe een slok neemt uit het bierglas in zijn hand. Hij kijkt even in mijn richting. De manier waarop zijn mondhoeken een soort grijsbeweging maken doet me vermoeden dat het niet zijn eerste glas is. Ik had beter op hem moeten letten. Geschrokken loop ik naar hem toe.

'Doe je een beetje rustig aan? Dit hadden we niet afgesproken, ik wil dat je overgaat op frisdrank.' Ik kijk hem aan, maar hij wuift het weg met een 'ja, ja, ik weet het'.

Als ik terugloop naar de plek waar ik Joe heb achtergelaten, zie ik hem geamuseerd naar me kijken, sigaret in de ene hand, de andere nonchalant in zijn broekzak.

'Laat hem maar, hij heeft het leuk toch?' zegt hij. Ik probeer het opkomende gevoel van ongerustheid te negeren.

'Vertel verder.' Joe kijkt me indringend aan. Ik aarzel even en vervolg dan mijn verhaal, over hoe ik als kind altijd al juf wilde worden maar door allerlei omstandighe-

den de stap nooit eerder heb gezet. En hoe er een jaar geleden een prachtige laatste kans op mijn pad kwam en ik besloot om alsnog de knoop door te hakken en er helemaal voor te gaan. Hoe kon ik weten dat deze beslissing mijn leven volledig op zijn kop zou zetten? En nu is er geen weg terug meer. Dit is wat ik altijd heb gewild. Studeren, mezelf ontwikkelen, iets betekenen, iemand zijn. Niet meer slechts de vrouw-van, de moeder en huisvrouw die de koelkast gevuld houdt en zorgt dat alles loopt zoals het hoort te lopen, die wanhopig probeert orde te scheppen in een huishouden dat vaak voelt als een verloren zaak. Ik praat maar door tegen die wildvreemde jongen, de woorden komen, als een pan die overkookt waarbij niemand op het idee komt om het vuur uit te zetten. Hij legt zijn hand in mijn nek.

‘Kom,’ zegt hij, ‘we gaan naar binnen.’

Ik speur de ruimte bij de bar af. Op dat moment zie ik Henri op me afkomen. Zijn gezicht staat op onweer, dit belooft niet veel goeds. Hij vraagt me waar Sven is, ik antwoord dat hij buiten staat. Iemand moet hem verteld hebben dat zijn zoon bier aan het drinken is. Als ik hem door de flap zie verdwijnen voel ik hoe een alarmerende vlag van misselijkheid door mijn maag trekt. Joe duwt een glas wijn in mijn handen en kijkt me vragend aan. Voordat ik iets kan zeggen is Henri terug. Hij komt recht op me af.

‘Pak je jas. We gaan!’

Hij zegt het zo hard dat het geroezemoes verstomt. Iedereen kijkt ons aan. Even voelt het alsof alles om me

heen stilstaat, alsof het beeld secondenlang wordt stopgezet. Dan hoor ik het. Het komt uit mij.

‘Ga jij maar. Sven en ik blijven hier.’

Het kan niet. Dit heb ik niet gezegd. Ik kijk Henri strak aan. Hij ziet eruit alsof hij me aan mijn haren gaat meeslepen naar de auto, maar op dat moment staat de rode fleecetrui bij ons.

‘Jongens, jongens, rustig. Niks aan de hand. Jullie blijven gewoon hier, slaapzakken genoeg.’

Ik hou mijn adem in en wacht af. In Henri’s ogen zie ik iets dat ik nooit eerder heb gezien en dat me bang maakt.

‘Oké, doe wat je wilt. En zie maar hoe je thuiskomt. Ik ga.’ Hij zegt het ogenschijnlijk kalm, maar ik zie hoe hij kookt van woede. Dit kan niet, hij heeft gedronken! Terwijl hij naar de uitgang van de tent loopt, roep ik hem nog na: ‘Bel even als je thuis bent!’

Sven komt op me aflopen.

‘Mam?’

Ik doe mijn best om geruststellend naar hem te glimlachen en zeg dat we nog even blijven.

‘Papa is erg boos, hè.’

Ik zie aan hem dat het hele voorval hem verwart.

‘Ja, je vader en ik hebben een meningsverschil. Maak jij je er maar niet druk om.’

Hij kijkt me aan en in zijn blik zie ik een mengeling van pijn en medelijden. Dan pakt hij me bij mijn arm en neemt me mee naar buiten, naar het groepje jongelui. Een paar meisjes hebben zo erg de slappe lach dat ze amper kunnen blijven staan.

‘Waar was je nou?’ Eén van hen valt Sven om zijn nek.

‘Dit is mijn moeder.’ Geschrokken laat ze hem los en begroet me met een bedeesd ‘Hoi’. Dan volgen er allerlei vragen. Of ik echt studeer en juf wil worden, of we ook blijven slapen. Een stevige jongen met vuurrood haar en een vrolijke sproetenkop reikt me een glas wijn aan en slaat Sven op zijn rug met een amicaal ‘Zo broeder, leuke moeder heb je!’. Kennelijk vinden ze het niet erg dat ik bij hen sta. Voorzichtig kijk ik om me heen. Joe is nergens meer te bekennen. Sinds de ruzie en het vertrek van Henri heb ik hem niet meer gezien.